

klar til at træffe beslutningen, eller hvis det decideret vil skade barnet – skal man naturligvis ikke tvinge et barn til at gøre noget, som decideret er imod barnets interesser. Og det er også i den ånd, at min besvarelse i dag skal ses.

Som jeg har tilkendegivet, mener jeg, at hvis ellers regelsættet, som det er udformet i dag, bliver brugt i praksis på en sådan måde, at man tager hensyn til barnet, men altså med disse omstændigheder, som selvfølgelig skal inddrages, burde praksis være god nok.

Men som jeg også har tilkendegivet, er jeg ikke, i hvert fald på nuværende tidspunkt, i stand til at sige, at praksis, i det omfang det er nødvendigt, tager hensyn til barnets holdning og mening i de konkrete sager. Derfor mener jeg også, at det er rigtigt at afvente de undersøgelser, der er på området, og så ud fra dem se, om der er behov for at lave lovgivningsændringer.

Jeg vil godt sige til hr. Jann Sjursen, at for mig at se er det helt afgørende, at vi vægter hensynet til barnet meget, meget højt. I de fleste skilsmisssager kommer alt heldigvis til at fungere, som det skal, hensynet til barnet er der, og mange gange er samvær slet ikke noget problem. Men der er sager, hvor det er barnet, der bliver benyttet som kastebold mellem forældrene. Det er dybt ulykkeligt, og der må lovgiverne sørge for at være på barnets side.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Tak for svaret på dette tidspunkt i debatten. Jeg vil godt for en ordens skyld sikre mig, at jeg skal forstå ministerens svar på den måde, at ministeren mener, at når man ser på den konkrete praksis, kan der være anledning til at sætte spørgsmålstegn ved, om barnets tarv i alle tilfælde bliver varetaget. Det er jeg tilfreds med blev sagt.

Men i forhold til selve lovgivningen er ministeren så grundlæggende af den opfattelse, at som lovgivningen ser ud i dag, og som den er udformet, varetager den barnets tarv på en sådan måde, som f.eks. også FN's børnekonvention giver udtryk for at den skal, også i lovgivningens omkring samvær?

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt præcisere hr. Jann Sjursens spørgsmål lidt, for det er faktisk meget interessant.

Vi har jo diskuteret børnekonventionen gennem flere år, lige siden vi ratificerede den tilbage

i begyndelsen af 1990'erne. Diskussionen er hele tiden gået på: Kan det ikke lade sig gøre at gennemføre den, implementere den i dansk lovgivning? Men det har vi altså ikke fået gjort.

En af de helt kardinale artikler i børnekonventionen er den angående barnets ret til at udtale sig om egne forhold. Noget af det, der er helt centralt i et barns liv, er, hvor det skal bo. Jeg kvitterer bestemt for ministerens flotte tale, men det er meget vigtigt, at der også i arbejdet sættes fokus på, om vi ikke kan få gennemført artikel 12 i børnekonventionen om, at barnet har ret til at udtale sig om egne forhold, i dansk ret. Det kunne være meget interessant.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu forhandler vi jo ikke et lovændringsforslag fra regeringen, og udgangspunktet er, at vi mener, at den lovgivning, der er på området i dag, er god nok, og at den i tilstrækkeligt omfang også lever op til intentionerne og ordlyden i børnekonventionen.

Men som jeg har tilkendegivet, er der nu ved at blive foretaget en undersøgelse, fordi vi ikke med sikkerhed kan sige, om praksis er sådan, som vi fra lovgiverside egentlig havde ønsket. Der er nogle klare udgangspunkter om, at barnet skal høres, også børn, der er meget, meget, meget små, hvis de ellers er modne nok til det og det ikke skader dem. Ikke mindst i de sager, hvor det egentlig er barnet, der ellers bliver den helt store taber, mener jeg simpelt hen, at vi naturligvis skal sikre, at vi stiller os på barnets side og viser det fornødne hensyn og lytter til barnet, så her er jeg fuldstændig enig med begge forslagsstillere.

Baggrunden for, at jeg afviser forslagene, er selvfølgelig en opfattelse af, at som man tolker tingene, burde vi i dag egentlig have tilstrækkeligt med redskaber og lovgivningsmæssigt spillerum til at få systemet til at fungere. Men hvis det viser sig, at det ikke er tilfældet i praksis – det er bl.a. det, denne undersøgelse skal vise – er jeg villig til at ændre reglerne af hensyn til børnene.

Jeg tager sandelig ligesom alle her i salen børnekonventionen meget, meget, meget højtidelig. Jeg mener faktisk også, vi har en forpligtelse til at huske, at børnene, der i disse sager er de eneste, der ofte står uden rettigheder over for det veletablerede system, faktisk også har nogle rettigheder, der står nedfældet i konventionen.